

LINTJESRAEGEN

Auteur: Wiel Hermans, Venlo

Rônd d'n tièd van Keuneginnedaag, as d'n hemel zich vaal oranje kleurt van dae Lintjesraegen, môt ik altièd ônwillekeurig aan ôs mam zaliger dinke. As d'r toen destièds ein fenclub van de keunegin waas gewaes, had zeej beslis de veurzittershamer gehanteerd.

Ôs mam waas net nao de ieuwwisseling gebaore op 't Hetje, waoveur ze zich schaamde en waat pas op Latere taefièd euver eur tippe kwaam, waas de bekintenis det zeej "ome" had môtte zegge taege Baer de Woers. Mien breurs en ik meuste nao de broedersschoeël en 't patronaat, woorte misdienaer in de groeëte kerk met idderen daag ein miske, met as hoeëgtepunt de zôndaag, dan hadde we ein mis met dreej hière en as toetje nao 't lof maar al met al zien we toch nog alle dreej good terech gekômme. Nao ein bewaoge laeve van binne- en boèteshoès werke en blage opvoede, kwaam d'n tièd det ôs mam as geluivig mins 't laeve rôstig oèt kôs gaan zitte met d'n hemel in 't veroëtzich, waat idderein eur van herte gunde.

Maar 't laeve is raar, net op 't moment det ik meinde d'r ein bietje van te begrièpe, gebeurde 't, ôs mam kreeg ein beslaag. Umdet zeej de laefièd van de ièzerrsterke al bereik had, meus zeej opgenaome waere in verpleegtehoès Martinus. Dit waas destièds ein verzameling minsônwaardige barakke in die lieëgte van de Mieuwbeemd. Gelökkig zien die inmiddels gesloop. Op d'n daag det ôs mam d'r haer gebrach woort, stond op de veurpagina van de krant, det gedetineerde neet met twee persoeëne in ein cel woele. Ôs mam had niks te wille, same met tieën andere bewoeëners die eur laeve lank hard gewerk hadde, woort zeej ondergebrach in ein zoeëgeneumde hoèskamer. Ein ruümte ter gruuëte van tweeë gevangeniscele, volgestouwd met ein bônthe verzameling van aafgedankde muibels en met eine permanente neet te beschriëve reuk, dae nog 't meiste leek op spruutjeslôch.

Dao zoot ze dan te zitte, en ein bietje rimpelig nao 't testbeeld te stare. Zônder det ze d'r bezei van had ,schädde ze met de kop, 't waas eine moeëje alde kop, dae mei en dan nog kôs lache. In 't begin had ze nog regelmaotig van die heldere momente, waobeej 't in volle hevigheid tot eur doordrông wao ze zoot, dan had zeej 't kwaod en ik ouk. Zeej waas altièd einen echte vastetaovesgek gewaes en det spoékde eur noow dagelijks door de kop. As ik op bezoek kwaam vroeg ze mich d'n eine kièr: "En, wie waas de vastelaovend ,hesse dich good geammeseerd?", of d'n andere kièr: "De steis d'r maar weer good veur he jông, gangk d'r maar lekker dreej daag taegenaan det heb ik ouk altièd gedaon. Ik meus altièd allein gaon want dien vader dae goof d'r niks um, daen druuëge".

Noow kreeg ôs mam gelökkig vuuël bezoek, maar d'r zote minskes beej die zelde of noeits eine bezoeker zoge. Euver dees minse ôntfermde Jan zich, Jan de vreejwilliger. Hae kwaam iddere middaag nao Martinus, allein op ziene motor met ziespan. Want hae had neenus mièr um in zien ziespan mei te riejje. Jan waas ein kwiek menke dae aan 't sjouwe bleef, en dae met ein stum die de zaal zônder microfoon kôs völle, de minse opmônterde en met einen enormen houp vreejkomende laevesvreugde, ze ouk nog aan 't lache kreeg. Ôs mam neumpde um altièd:

"Dae cloon".

Jan had ein paerdsgeöld en ein kerakter van schoekbetôn. Jan waas noow tiepies zônne mins dae van de Keunegin neet ein, maar minstes dreej lintjes zoel môtte kriège. Hae haet d'r noeits ein gezeen, ouk Harie neet. Harie kwaam dreej kièr in de waek mezièk make op zienen trekbuul. Hae hông zich in eine praos op de buun achter det pensorgel of dette thoès beej d'n aopen haard zoot, en speulde melodiekes die toepasselik ware veur det jaorgetieje en zelfs aaf en toe herkinbaar ware, waobeej hae veural de dames flink aan 't sjoenkele kreeg. Verpleeghoès Martinus waas gelökkig waal gezaegend met verplegend perseniël, det zich daag en nach oèt de sandale sjouwde um d'r veur eur patiënte toch nog 't beste van te make. Zoeë ouk zuster An, ein verpleegster met ein postuur um piano's te verhäöffe, ein fris vruike met ein hert van gold. Zuster An had gen rös in de vot, einen echte kilomaetervraeter, heej depde ze de geknoeide soep met vermechelli van 't kleid aaf, dao holp ze met 't advekäötje met slaagroum oèt te laepele, begeleide de minse veur de zoeëvuuëlste kièr daen daag gedäöldig nao 't huske en had nog noeits van ein vièrtig orige werkwaek gehuurd. Met andere wäörd, zuster An verdeende ein standbeeld. Wie aevel de lintjesraegen losbarste, stônde ze

weer allemaol met de bors veuroèt um eur lintje in ôntvangs te neme: politicus zus en zoeë, direkteur dae en dae en ambtenaer huppedepup. Meistal veur verdeenste waoveur ze gewoeën diek betaald waere. Veur mich zal det noeits ein echte raeje zien um spôntaan in 't volksleed oèt te barste. Want wie ik ouk zôch, Jan de cloon, Harie de muzikant en zuster An stônde d'r weer neet beej. Naodet ôs mam gestorve waas heb ik nog geprebeerd eur op ein toepasselikke meneer te bedanke. Ik betwièfel of mich det gelök is.